

Mohamed kardja

— De hisz a markolatot közben kicserélték! —
Igen, s a pengét is. De azért csak ezzel hada-
kozott; fog hadakozni: s győzni — Ó!

1.

*Jó hírekért, jó hírhozóknak:
tisztelgés szemüvegeinknek,
férfi- s nőpillák előtt egyaránt;
köszönet s bók a műfogsoroknak,
az alsóknak s felsőknek, Ladies and
Camarados, Genossen! Kürtjeles
kitüntetést napiparancsban
a halláserősítőknek a fülben,
a vasbokáknak a cipőkben, nemre és
fajra sem tekintve. Közelednek
korszakfordító nagy hírükkel
a tökéletes műtüdők, művesék, műszívek.*

*Hurrá hát máris mind a többinek,
amelyekkel hovatovább
úgy lesz testközeli hazád
a közgondú, emberközi világ,
ahogy az anyaméh sem. És az ár? Hogy
ne sajnáld — mit? Sors-fenyegette ifjúságod.
Jövődbe nézz! Örvendve. Hogy mi vár ott.*

2.

*Csitítás vár, vigasz. Olyan csicsijgatás,
hogy bent a Cél, az nem lesz soha más.
Hogy cserélgette bármédig és bármiképp
temérdek alkotóelemét, részletét,
mivolta az Egésznek nem lesz mégse más:*

marad a Lényeg, melyet a Kezdet már magába rejt:
a bölcselet szerinti Entitás!
Megküzd a Végzettel is az a hősi Sejt,
melyben testet öltött az a — mondjam így: földöntúli? — Vágy,
mit szolgál Emberközösség anyánk!

Pólyálván bennünket is nevelendő gyermekül.
Mert fagyban érkezik, meztelenül,
valahányszor világra jő
a megváltó: a megváltandó csecsemő.
Hirdetve békéért csatát.

3.

A görcsoldók, Messieurs! Az injekciók, például, melyek
annyi idővel is hamarabb, mialatt
védangyalunk fölénk lebeg,
elűznek gyehenna-fájdalmakat,
fílléres áron osztva csodahatású kegyet.
Az aszpirin varázshatása a fej
poklára, meg a szóda-
bikarbónáé a gyomorra.
Köznap iüdvök! Am ahogy el-
altat, míg agyunkban matat
a sebész, úgy kezelve a tudat
gyökerét, mint rossz fogainkét
a fogász — sírni s vigadni kell:
előttünk im, feleim, az öröklét
egetostromló útja, újra
kezünkben a tudás eföldi kulcsa,
a minden messzit lebíró találmány:
átszállni — a dac porondján jól megállván —
a kaini örökség,
a számkivetettség magányán!

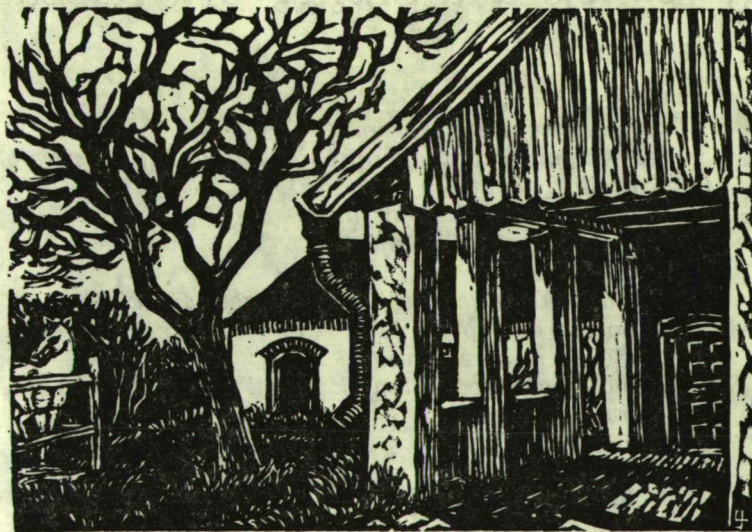
4.

Közössége, mit alkotott,
igen, az embert úgy veszi körül,
mint anyaméh a magzatot.
Ügy neveli föl, föl, föl! — szüntelenül.
Míg más szférába nem kerül?
Ügy lehet — úgy fordulhatott —
hogy végül saját szándékán kívül.

Mignem — mi, hősei az átmenetnek
bár eltűnünk — a Kezdet
maga viszi tovább a tervet?

Egyén, szegényem, jajongva örülj.
Mert vereségek hoznak győzedelmet.

Részlet, lehullsz. Le mindenek előtt s mögött
halad valami e zord talajon élön is örök.
Adatik fegyver, megnyerni pöröd.
Mégfoghatatlan, téged énekellek!

IMRE LAJOS METSZETE